

На березі ріки прив'язані човни,
Хатина лісника з віконцем до криниці.
Кудлатий пес лежить у затінку сосни,
І тишу вікову знічев'я будять птиці.

Не знали зроду ми такої глушини,
Такої дивини під боком у столиці.
На вудочку ідуть карасики й лини,
Галяви лісові духмяні від суніці.

Увечері — куліш чи юшка з казанка,
Розмови при зірках до пізньої години,
І відчуття, що ти мені така близька, —
Дорожчої нема і не було людини.

Раюємо удвох, пустуємо, як діти,
І хочеться весь світ обняти і любити.
